

Selmeci György

János, emlékszel?

Komoly kölykök vagyunk,
Tizenöt éves a bor, július van, árnyaktól villogó dél,
Szabadok vagyunk egészen, minden tagunkban ott az Isten,
Görög-tiszta ünnepe időnek, létezésnek.
A perc tenger-ütem. Kék. Látjuk a színét: kék!
Este pedig nyitott az ég, hunyorgó csillagokról beszélgetünk...
A völgyön túl ott a Várhegy, mint lusta állat hát,
A limes romjaival dús,
Marcus Aurelius légiói harcoltak erre,
S itt halt meg egy király.
Igen,
Az összes látó látta és látja a Neszmélyt,
Kultúra és barbárság frontvonalát.
A Természet mindkét partot benövö díszes közönyét-derűjét.

Hat nyúl felment a hegyre

(rajzfilm forgatókönyv)

Hat nyúl felment a hegyre,
Négy lejött,
Kettő maradt,
Egy fölrobbant (az, amelyik vanília fagyaltot evett),
A bagoly robbantotta fel,
Aztán jöttek a békák,
Este volt
És Csörcsil zörgő franciasággal azt mondta Sztálinnak:
Vu et ün immansz mer-portöz, susu!
Aztán Magyarországon évekig nem volt narancs,
Csak egy hatalmas seggfej ezer és ezer fényképen, mindenütt üdvözülve.
Apa fekete vonalakat húzott kilométer számra,
Hogy megélhessünk a rohadt, józsefvárosi szobakonyhánkban.
Bizony így volt. Da! Yeah! Tovább nem is érdekes.

Harmati Zsófia: Egy fotós emlékére

1976 tavasza, emlék tanítványaimról

(Hommage á Boros Éva, Kásás Karolina, Kadlott Ágnes)

Minden nap láthattam arcukat
 És ahogy rajzaikon átütött a Túlán szívverése,
 Elnémultam, mert már nem voltak szavak,
 Csupán a Kozmosz némán égő szerkezete,
 Csak a paraszak, melyek fénye nem evilágból való
 És tiszta arcukon a telihold okozta seb,
 Tavaszvirágzás, Tápió szelíd vidékén...

A felhők

A felhők hideg, szürke gyökeret eresztenek,
 Nem tudod mi ez:
 Nyári vihar,
 Hó,
 Őrült április szerepjátszása...
 Apa nyolc éve halott.
 Anya három éve halott.
 Lelküket egy fölfoghatatlan gyémántba zárta az Isten.
 Nézem a tükröt.
 Kiégett szemű maszk néz vissza rám.
 Ma éjjel felmerültem az örületből,
 Egy hazát láttam,
 Ligetekkel, Pengő acélként fénylő folyókat,
 Mintegy felülről láttam a testemet,
 Önmagamat:
 Magyarországot.

Kérdés

Lélegzetnyi szabadságból világot emelnék,
 Tükrét tengereidnek, méltót hozzád, Uram!
 A Szükség szörnyei rámszabadultak, minden démoni lett,
 Védem gyermekeimet, ködhazámat, csontokat, képeket a húsban!
 Védekezem és mérem értelmem omlását:
 Homoképitmény,
 Végtelen hátterű hullámaid előtt.
 Miért van ez így?